

Kolegamento CH
Rocca di Papa 28. februára 2015

1 ZAČIATOK	2
2 OD MUSULU PO LION	3
3 IRAK A JORDÁNSKO	4
4 NIGÉRIA	5
5 ŽÍŤ SPOLEČNĚ V CANNES	7
6 MEXIKO	8
7 UKRAJINA - MUKAČEVO	9
8 MAĎARSKO	10
9 POLITICS FOR UNITY	10
10 GIUSEPPE ZANGHÍ	11
11 DO YOU CARE - ZAUJÍMA ŤA DIALÓG? - LONDÝN	13
12 ROZHOVOR O SVÄTOSTI	14
13 CHIARA LUBICHOVÁ - VŠETKO MÔJHO ŽIVOTA	17
14 ZÁVER	19

1 ZAČIATOK

GLORIA: Pre nás Argentínčanov piť *mate* je spojené so stretnutím, dialógom, zdieľaním, otvorenosťou k druhému.

DIEGO: A práve toto dnes chceme urobiť týmto našim celosvetovým spojením.

GLORIA: Pekné popoludnie vám všetkým!

DIEGO: Dobrý deň západnej časti sveta! Pekné popoludnie vám v tejto krásnej sále a dobrý večer vám, ktorí nás sledujú na východe.

GLORIA: Srdečne vás vítame na tomto kolegamente z Rocca di Papa.

DIEGO: My sme Gloria a Diego z Argentíny, ako ste mohli rozpoznať podľa *mate*. Máme tri dospelé dcéry, žijú v mestách Rosario a Casilda, ktoré je našim rodiskom, v strednej časti krajiny. Môžete vidieť na fotke, aké sú pekné, a využijem to: posielam vám bozk. Otcovi dcéry veľmi chýbajú.

GLORIA: Po spoločnej dohode s nimi, sme sa rozhodli presťahovať sem, do Centra Hnutia, a dali sme sa k dispozícii. Nebolo ľahké nechať rodinu, vlasť, prácu. Ja pracujem ako učiteľka, pracujem v 4 školách, manžel je štátnym zamestnancom. Po dlhých a pracných vybavovaniach, sa nám podarilo prakticky koncom roka dostať jednoročné neplatené voľno. Teda, aby sme pred cestou dali všetko do poriadku, museli sme predat' naše auto na zaplatenie tohtoročných výdavkov, čo v súčasnosti v Argentíne nie je vôbec jednoduché. Na prekvapenie, podarilo sa nám ho predat' za tri dni. A tak sme sem 3. januára dorazili.

DIEGO: Stojíme na začiatku dobrodružstva, ktoré sa nám ukazuje ako jedinečná skutočnosť, príležitosť na vzájomné obohatenie. A v rámci tohto dobrodružstva nás požiadali, aby sme moderovali toto kolegamento. Nikdy by sme si neboli predstavovali, že to raz budeme robiť, ale...

GLORIA: V tejto sále, okrem toho, že predstavuje celý svet, sú prítomné viaceré skupiny, ktoré chceme pozdraviť. Je tu skupina gen 3, niektorí aj s rodičmi....

- **DIEGO:** Početná, vyše stočlenná skupina mladých, sú to gen z Ríma a Lazia, ktorí chceli zažiť priamy prenos kolegamenta. Využijeme to, aby sme pozdravili mladých, ktorí sa zišli v O'Higgins, v Citadele Lia, v provincii Buenos Aires.

- **GLORIA:** Asi 50 volonárov, v zastúpení asi 300 volonárov zhromaždených v Castelgandolfe.

- **DIEGO:** Pozdravujeme tiež všetkých obyvateľov Loppiana, osobitne pozdravujeme troch profesorov pravoslávnej teológie z Kluže, v Rumunsku, skupinu pravoslávnych z Grécka a niekoľko katolíckych biskupov na návšteve v citadele.

- **GLORIA:** Chceme poďakovať všetkým vám, ktorí ste nám poslali zábery, správy, príbehy na spoločnú prípravu tohto kolegamenta. Ďakujeme aj za ekonomické príspevky, aj tie malé, na podporu kolegamenta. Ako iste viete, a to je na veci pekné, že ešte od Chiariných čias, a potom aj nasledujúce roky, kolegamento žije výlučne z príspevkov, ktoré od vás prichádzajú. Kto by chcel vedieť viacej, údaje nájde na webovej stránke: www.collegamento.ch

- Spolu s nami je tu Abraham a Anita, ktorí nám budú čítať vaše pozdravy.

- **Anita:** Ja som Argentínčanka, mám 23 rokov.

- **Abraham:** Ja som Mexičan, mám 27 rokov. Počas prenosu, tak ako zvyčajne, môžete nám napísať:

sms-správy na číslo: 00 39 / 342 873 0175

alebo mailom na adresu: collegamentoCH@focolare.org

alebo priamo na webovú stránku kolegamenta:

alebo na facebook: facebook.com/CollegamentoCH.

Pripomíname, že nie je nevyhnutné písať v taliančine, môžete písať vo vašom jazyku. Teda čakáme na vaše správy.

DIEGO: Ďakujeme Anite e Abrahámovi. Začnime teda našu cestu po svete a pozrime sa na niekoľko záberov.

ÚVODNÉ ZÁBERY

DIEGO: Nové formy chudoby... Zástupy ľudí pred obchodmi s potravinami v Caracase vo Venezuele, nevídané scény v tejto krajine...

GLORIA: Nechceme ani ukazovať zábery, ktoré preleteli celým svetom a ukazovali násilie, vraždy. Rozhodli sme sa ukázať práve tieto:

DIEGO: Ničenie 3 000 rokov starých sôch, aby sa vymazala histórie a kultúra jedného národa, násilie, ktoré nešetří ani osoby, ani symboly niekoľko tisíc ročnej civilizácie...

GLORIA: A tiež tento moslimský chlapec Lassava Bathily, ktorý vystaviac nebezpečenstvu svoj vlastný život, zachránil život mnohým židom počas útoku na židovský market v januári v Paríži. Keď mu za tento čin bolo udelené francúzske občianstvo, dojali nás tieto jeho slová: „...*Neskrýval som židov, skryl som ľudské osoby, nie som hrdina, lebo pre mňa tí druhí sú všetci rovnakí.*“

2 OD MUSULU PO LION

DIEGO: Dnes vám porozprávame príbeh týchto „druhých“.

GLORIA: Zoznámme sa s nimi. Pozrime sa na príbeh irackej rodiny Ayad z mesta Mussul.

Ayad otec: Máme štyri deti: Aziz, Rose, Sama a Leen. Pracoval jsem jako dekoratér, moje manželka je kadeřnice. Měla kadeřnický salón. Pomáhali jsme si, takže jsme postupně postavili dům, koupili si auto. Náš život byl pěkný a spořádaný.

Ayat matka: Když jsem poznala fokoláře, běh mého života se změnil. Naučila jsem se milovat lidi z celého srdce, všechny, které potkávám na ulici, v práci, každý člověk je Ježíš. Pomáhali jsme lidem, především uprchlíkům pocházejícím z Mosulu, když bylo jejich město napadeno, křesťané z Mosulu přijeli do Karakosce. Ale po čase se všechno změnilo. Náš život se změnil! To, co se stalo v Mosulu, se stalo i u nás, v naší oblasti. Město bylo velmi silně bombardováno. Mina vybuchla v jednom z domů, všichni lidé uvnitř zemřeli. Byli jsme tak nuceni všechno opustit, nemohli jsme si s sebou vzít nic, ani dokumenty.

Nebyli jsme sami, bylo nás více než 60.000 křesťanů, kteří té noci museli odjet. Bylo to hrozné: všude křik, dav, výstřely...opravdu hrozné, těžké. Ocitli jsme se před dvěma těžkými rozhodnutími: nejistá budoucnost, což by se nám mohlo stát, pokud by naše města byla osvobozena nebo ne... Anebo všechno opustit a emigrovat. Čekali jsme tři měsíce, ale nebyla žádná naděje. Pak jsme se dověděli, že Francie umožnila každému uprchlíku křesťanovi žít ve Francii, pokud najde někoho, kdo by ho přijal.

Marie Thérèse: V domě jsme dva s dcerou Emanuelou, která přijíždí na víkend. Máme jednu místnost k dispozici pro přátele, kteří přijedou. Navrhli jsme proto, že přijmeme do domu jednu rodinu. To bylo na začátku ledna. Od té chvíle Ayat, Ayad a tři dcery jsou u nás.

Ayat: Bůh se tedy postaral a ukázal nám tuto francouzskou rodinu: Francoise a Marii-Thérésu, kteří nás přijali, navzdory kulturním odlišnostem a jinému jazyku. To ale před Boží láskou neznamena překážku.

Marie Thérèse: Ano, mluvíme jiným jazykem, máme jinou kulturu. Byli jsme jen sami dva, se svými zvyklostmi, přijímáme se a vytváříme prostor pro druhé, jsou různé změny. Postupně jsem navrhla Ayat, že spolu můžeme vařit, a to je moc pěkné. Někdy uvaříme něco francouzského, jindy zase ona něco z Iráku.

Francoise: Sešli jsme se s několika lidmi z hnutí, které jsme znali, a zamýšleli se, co můžeme udělat pro tyto lidi z Iráku.

Přátelé z farnosti se nás také ptali: Co můžeme pomoci? Začali nám pomáhat hledat místa, kde by títo lidé mohli bydlet. Diecéze Lion má s městem Mossul družbu, takže to velmi pomohlo.

Aziz: Starší syn: Ano, ztratili jsme všechno, chtěli jsme uskutečnit své sny. S Ježíšem a s Chiařinou rodinou můžeme jít stále dopředu, můžeme mít naději na budoucnost a nezastavovat se u minulosti.

Ayad: Otec: Nejdůležitější je, že jsme mohli svým dětem zajistit budoucnost. Mohly tu nastoupit do školy.

Ayat: Matka: Když jsme přijeli do Francie, určitě život je těžký, všechno se v něm změnilo, nemám kamarádky z dřívější doby, rodiče, o všechny jsem přišla.

Ale přijímám tuto oběť, jen pro dobro dětí, aby mohli žít v míru, daleko od bomb a války. V Iráku jsme prožili více než 30 let ve válkách.

Nakonec nás vyhnali, nevíme, jestli kdy ještě uvidíme své domovy. Neumíme vyjádřit to, co vnímáme, někdy se setkám s Marie-Thérese Fracoise a chtěla bych jim tak vyjádřit svou lásku i slovy, ale nedaří se mi to, jazyk je těžký. Není to ale překážka pro lásku. Mají nás moc rádi a poskytly nám svou službu a pomoc. Máme je rádi a jsme jim moc vděční, protože díky nim můžeme zažívat Boží prozřetelnost a lásku. Přišli jsme o všechno, ale Bůh se nám ukázal skrze další lid.

3 IRAK A JORDÁNSKO

DIEGO: Niektí utiekol do zahraničia v túžbe po novom živote. Mnohí ale zostávajú vo svojich rajinách a snažia sa nejako prežiť v bezpečnejších mestách, prijímajú množstvo utečencov, ktorí si chcú zachrániť život. Nasledujúci príspevok nám zaslal Bashar, pracuje ako lekárka, primár, v jednom irackom meste, a od Siham, až donedávna riaditeľky jednej školy v Jordánsku.

Bashar - Irak:

Srdečně vás všechny zdravíme! Už několikátým rokem prožíváme tady v Iráku velmi nestabilní situaci. Asi před šesti měsíci jsme byli postaveni před novou výzvou: několik z našich lidí na severu byli přepadeni skupinami extremistů. Přinutili nás opustit a nechat vše, co jsme měli. Vyhržovali nejen nám, křesťanům, kteří tu žijeme už tisíce let, ale i muslimům, Shabak a Yasidi atd. Je to velká bolest, která má jméno: Ježíš Opuštěný! Mnozí pomýšlejí na to, že odjedou do zahraničí vstříc neznámé budoucnosti, jiní už zemi opustili se všemi důsledky, které to obnáší, další se ještě pevně drží své vlasti v naději, že uzří lepší budoucnost navzdory každodennímu strachu, že se stane něco těžkého.

Prožíváme tuto zkušenost s církví a i my jsme se zapojili do přijímání uprchlíků. Zažili jsme vzájemnou pomoc, pomohli jsme těm, kdo museli utéci a přišli o všechno. Děkujeme vám všem za materiální pomoc, ale především za modlitby, které nás doprovázejí a dodávají nám odvahu, že zůstáváme pevní ve víře, pomáhají nám překonávat těžké chvíle žitím přítomného okamžiku. Ideál jednoty nám dává důvěru, každý okamžik můžeme žít ve víře v Boží lásku.

Siham - Jordánsko:

Také my všichni z hnutí, dospělí i mladí, jsme se pustili do práce, abychom pomohli mnoha rodinám z Iráku, mezi kterými jsou mnozí z Díla, kteří se sem přestěhovali. Prožíváme s nimi jejich bolesti a společně se snažíme je překonat. Chtěli bychom proto poděkovat všem ve světě, kdo jste jakkoli pomohli: jak velkou radostí pro lidi je, když jim někdo pomůže! My, lidé z hnutí, vnímáme velkou zodpovědnost, protože jsme stoupenci různých náboženství a lidí dobré vůle: společně máme povinnost pracovat pro to, abychom zachránili důstojnost člověka a vybudovali tak lepší svět – v našem milovaném Blízkém východě a všude!

GLORIA: Toto ma mimoriadne oslovuje, lebo aj ja som pôvodom zo Sýrie, ako sú v Argentíne mnohí.

Medzi nami je Giovanna, ktorá až do minulého roku žila v Sýrii, kde už piaty rok zúri vojna. Čo by si povedala našim, ktorí nás možno v tejto chvíli sledujú?

Giovanna: Predovšetkým by som chcela všetkých veľmi pozdraviť, v duchu ich objímam, a tiež ich chcem uistiť, že sme tam s vami, že si nedáme pokoja, aby sme vám pomohli, podporili vás. A to nielen formou modlitieb, ale aj všetkými inými možnými spôsobmi a iniciatívami.

Vieme, že žijete vo veľmi ťažkých okolnostiach aj z dôvodu zimy, z nedostatku elektriny, kvôli nezamestnanosti. Dozvedela som sa, že chýbajú dokonca sviečky.

GLORIA: Azda by sa dali vytvoriť príležitosti na prácu.

Giovanna: Zaiste, môžeme to urobiť. Ale možno, že aj tí, čo nás teraz sledujú, budú mať nejaký nápad, ktoré by sa mohli zrealizovať, avšak zmobilizovať sa treba čo najskôr, čo najrýchlejšie.

Teda ďakujeme vám, všetkým vám v Sýrii, ďakujeme vám a pozdravujeme vás.

4 NIGÉRIA

GLORIA: O ďalších informáciách o Sýrii sa môžete dozvedieť na stránke kolegamenta.

Teraz sa presunieme do Nigérie, kde vládne veľmi vážna situácia, z dôvodu vyčiňania extrémistických skupín, ktoré unášajú osoby, vypaľujú dediny, zabíjajú, medzi bezbranným obyvateľstvom rozosievajú teror.

Z komunity Abuja v strede krajiny nám prišlo jedno ich svedectvo, nahrané jednoducho len mobilným telefónom rodičov, ktorí zostali na žive.

RVM NIGÉRIA- ZDIELANIE HOJÍ RANY

Andrew: *Ciao! Volám sa Andrew Kwasari a som z Nigérie. Ja som Christina Kwasari, Andrewa manželka a aj ja som z Nigérie. Ja sa volám Samuel Kwasari, Nigerčan a som Andreovým bratom.*

Andrew: *Chceli by sme sa s vami podeliť s niekoľkými skúsenosťami, ktoré prežíva naša krajina v súvislosti s militantami Boko Haram.*

Christine: *Keď raz rebeli zaútočili, moji rodičia boli práve na tom mieste. Ale Boh ich zachránil. Podarilo sa im utiecť. Utekli k hraniciam medzi Nigériou a Kamerunom. Niekoľko dní sa nám nedarilo s nimi skontaktovať. (...) O niekoľko dní nás zavolali a povedali nám, že sú v poriadku, že sú v Kamerune a že im veľmi pomohli kamerunskí vojaci i ľudia.*

Andrew: *Počas okupácie (...) zase mojím rodičom, hoci sú už starí, sa počas útoku rebelov podarilo utiecť. Zostali vzadu a my sme nemali žiadnu možnosť sa s nimi skontaktovať. (...) Okupácia trvala veľmi dlho. (...) Potom sme sa dozvedeli, že rodičia sú na živu, že sú doma. Ale prakticky zomierali od hladu, môj otec bol veľmi slabý. O niekoľko dní sme sa dozvedeli, že odišiel do raja.*

Samuel: *Môžem povedať, že táto skúsenosť je pre mňa veľmi bolestná, lebo keď sa dívaš na veci jedným spôsobom, niekto by si mohol myslieť, že ide o osobný boj medzi moslimami a kresťanmi. Ale ja môžem dosvedčiť, že to nie je pravda. A to aj preto, že keď som bol v škole, spoznal som jedného chlapca, ktorý bol moslim a bol mojím najlepším priateľom počas celého školského roku. (...) Len Boh môže zahojiť naše srdcia a uzdraviť aj našu krajinu.*

Christina: *Musíme sa vždy modliť a my sa vytrvalo modlíme. Preto vás všetkých prosíme o modlitby pre našu krajinu, Nigériu. Ďakujem.*

NIGÉRIA – AKCIA NA POMOC

DIEGO: *Ako sme počuli, prosia nás o modlitby. Ale oni sami ako prví sa snažili priniesť pomoc do zasiahnutých oblastí. Imma z fokoláre nám poslala nasledujúce svedectvo opäť z Nigérie.*

Immacolata, Nigéria: *Hnutie vykonalo na severovýchod Nigérie tri cesty. Boli to dlhé, namáhavé cesty plné rizika. Komunita v Abuja, ale aj celé Dielo v Nigérii nechce zostať ľahostajné pred trpiacimi bratmi. Chceli sme hneď niečo urobiť: konkrétne im pomôcť, priniesť im našu lásku tak, ako by to urobila Chiara. Každý raz veľkodušnosť našich ľudí nás zahrnula Božím požehnaním každého druhu: peniazmi, jedlom, ošatením, liekmi. Ale aj autom na prevoz týchto vecí. Každá cesta pre nás je ako prežívanie Chiariných skúseností z prvých čias: bolo to vo vojnových časoch. Ježiš sa nám dal dotknúť rukou jeho lásky k nám a jeho ochrany. Situácia je tu neistá, mnoho biedy, chorôb, hlad, chudokrvnosť, ľudia, ktorí predtým mali všetko, teraz sú bez domova, lebo všetko stratili. Deti sa rodia rovno na holej podlahe, ďalšie zomierajú; lieky nestačia pokryť všetky požiadavky. Ale aj napriek všetkému sa snažíme šíriť nádej a veriť, že nad všetkým zvíťazí láska, teda aj nad týmto. Biskup Sia z Yoly a biskup Jalingo z Maiduguri si veľmi cenia prácu Diela. Každý raz nám dávajú svoje požehnanie. Pre nás, nakoľko je tento rok rokom „áno“, pokračujeme opakovať „áno“ trpiacemu Ježišovi, ktorý potrebuje pomoc, našu lásku, „áno“ tomu Ježišovi, ktorý na nás čaká v ľudstve, aby sme ho s radosťou prijali. Chceme poďakovať Emmaus a všetkým vám vo svete za vaše modlitby, ktoré nás držia v týchto chvíľach tmy, ktoré prežíva Nigéria. Tieto skúsenosti nás obohacujú a umožňujú žiť pre to, čo je podstatné.*

Čítanie sms:

Už prišlo niekoľko pozdravov, ktoré by sme vám prečítali:

Napísali nám z Mariapoli Luminosa v USA, z Kolumbie, z Jahunde v Kamerune, z Argentíny, Venezuely, z Berlína – Nemecko a z Hongkongu.

Z Kolumbie: Uist'ujeme vás, že v tejto spoločnej chvíli žijeme so srdcom otvoreným na celý svet...

Ciao! Sme na stretnutí v Brazílii v Minas Jeraiz, je nás sto z rôznych komunit.

Pozdravujeme vás z Rumunska, z Kluže – sme katolíci, pravosláni i neveriaci a sledujeme toto kolegamento.

Aj gen 3 z Jahunde v Kamerune: sme s vami – a my s vami!

5 ŽÍT SPOLEČNĚ V CANNES

GLORIA: Poďme ďalej. Všetci vieme o posledných dramatických udalostiach vo Francúzsku. Ale azda menej známe je to, čo sa udialo v **Cannes** vedľa ročného festivalu filmu. Ide o istý druh festivalu medzináboženského dialógu, ktorý sa usídlil v tomto meste. Pozrime sa o čo ide.

Speaker: Mesto Cannes – na juhu Francie – známé pro mezinárodní filmový festival, exkluzivní turistický cíl Azurového pobřeží. V poslední době je tu jiná věc, pro kterou se město Cannes dostalo do místních médií.

Musapha Dali: Toto je výjimečná a spontánní fotografie našeho kamaráda Davida Moyala, který přijel, aby znovu dosvědčil, že bratrství ve Francii, v této tragické národní situaci, je možné.

Speaker: Tohle řekl Mustapha Dali, rektor mešity v Cannes, po dojatém objetí s rabínem Davidem Myoalem den po tragédii v Paříži.

Mustapha Dali: Tato fotografie musí přijít do všech domovů, aby vyjádřila, že kultura míru a lásky zvítězí nad kulturou násilí.

Speaker: Tato gesta přátelství a bratrství jsou na denním pořádku pro některé náboženské lídry ve městě, jejichž životním stylem je tolerance, sdílení a přátelství. Až společně vytvořili sdružení: „Žít společně v Cannes“.

Pierre Chevallet – Preésident Vivre Ensemble á Cannes: Před několika lety, byli jsme na mořském pobřeží, na ostrově Saint-Honorat, otec Valdimir a já. Oslavovali jsme 25. výročí setkání v Assisi, na podnět Jana Pavla II. Řekli jsme si: „Nebyl by to nápad připomenou si tuto událost v Cannes?“

Vladimir Guadrat (Opat z de Lerins): Toto přátelství vzniklo na ostrově blízko Cannes. Měli jsme touhu rozšířit na celé město Cannes to, co jsme prožívali na ostrově, a zapojit tak místní úřad a občanské autority.

Claire Ribet (Vivre Ensemble a Cannes): „Žít společně v Cannes“ znamená vyjít spolu do ulic a říci, že bratrství je možné, říci to i společným každodenním životem, v bolestech a v radostech. Zajišť'ujeme týdenní pořad v rádiu „Žít v Cannes společně“, abychom šířili tuto kulturu míru. S mladými lidmi z různých náboženství pořádáme „chvíle místní kuchyně“, které jsou příležitostí poznat navzájem svou kulturu.

Cheikh Bentounés (Association Internationale Soufie Alawiyya): Společně jsme došli k tomu, že je potřebné prejsť od kultury „svého já“ ke kultuře „našeho my“, kultuře, která nám umožní se setkat a společně pracovat, aby následující generace mohly budovat budoucnost jedni s druhými, nikoli jedni proti druhým.

Jean-Yves Milcendeau (Conseiller municipal, Cannes): Vnímáme, že se toto hnutí rozrůstá a každoroční směr nám umožňuje navazovat vztahy nejen mezi zodpovědnými za různá náboženství, ale mezi všemi lidmi z komunit.

Speaker: Projekt „Žít v Cannes společně“ obdržel *Cenu Chiary Lubichové za bratrství*. Předání ceny proběhlo 17. ledna letošního roku v Římském kapitolu a zúčastnili se ho protagonisté projektu.

Claire Ribet: Děkujeme za toto malé semínko v srdci každého, „přebývání společně“ se šíří nejen v Cannes, ale teď, když jsme obdrželi v Římě cenu chceme, aby se rozšířilo všude!

6 MEXIKO

Diego: Mexiko je tiež krajinou skúšanou veľkým násilím. V posledných 8 rokoch obetí násilia je vyše 100.000. Je to viac, než vo vojne vo Vietname. Z mesta Metza v strede Mexika sme dostali jednu skúsenosť o odpustení a nádeji, skúsenosť.

RVM MEXIKO

Lupita: V septembri 2010 som sa z jedného telefonátu dozvedela, že náš najstarší syn Manolo sa predvčerom po nočnej zmene nevrátil domov. Uplynulo viac než 24 hodín, ale ešte sa nevrátil. V tom okamihu mi celým telom prebehli zimomriavky a len z posledných síl som všetko obetovala Bohu.

Víctor: Hneď sme odišli do mesta, kde býval, všade sme ho hľadali, v nemocniciach, na polícii, s Červeným krížom, vo všetkých možných inštitúciách. Hrozne sme sa trápili, pretože sme vedeli o mnohých únosoch a nezvestných ľuďoch v našom meste i v celej krajine. Neustále sme sa utvrdovali v snahe žiť pre opusteného Ježiša. V ňom sme prijímali každé NIE, ktoré nám bolo povedané. Hľadali sme ho celú noc a na úsvite sme oznámili jeho nezvestnosť na ministerstve verejných vecí v našom meste.

Lupita: Boli to veľmi tvrdé chvíle. Občianske autority sa stavali k našej tragédii s neuveriteľnou ľahostajnosťou, a to až do takej miery, že sme sa rozhodli, že sa do hľadania pustíme sami. Ako naschvál, keď sa pred nami ukázala nejaká nádej, zatvárali sa všetky dvere.

Víctor: Uplynulo šesť mesiacov, až raz v televízii sme sa dozvedeli, že na severe krajiny v Tamaulipas, bol nájdený tajný spoločný hrob s množstvom tiel mladých a neidentifikovaných ľudí. Vycestovali sme tam, ale jeho telo sme nenašli. Až zásluhou jednej vládnej inštitúcie bolo nájdené telo nejakého mladíka s podobnými vlastnosťami ako mal náš syn Manolo. Rozhodli sa urobiť skúšku DNA, aby sa zistilo, či ide o nášho syna.

Lupita: Pred desiatimi mesiacmi, považovali sme to za dar Panny Márie Morenity, bolo to práve 12. decembra v deň jej zasvätený, nám večný Otec dal dar stretnúť sa s našim drahým Manolom a dôstojne ho pochovať, ako Božie dieťa. (...) Aj naďalej žijeme a modlíme sa za ľudí, ktorí zdieľajú rovnakú absurdnú bolesť z takeho osudu ako my, ale tiež sa modlíme za ľudí, ktorí spolupracovali,

alebo sú zodpovední za Manolov únos, ako aj za únoscov mnohých ďalších, o ktorých každý deň v našej krajine miznú stopy. Ďakujeme.

GLORIA: Ďakujeme vám, Victor a Lupita, že ste sa s nami podelili o túto vašu hlbokú skúsenosť.

GLORIA: Práve sme dostali pozdrav od biskupa Kaldejskej cirkvi v Bagdade. Mons. Salomone Warduni píše: Drahí priatelia, dopredu! Nebojte sa, Ježiš je s nami a medzi nami. Žime v láske, aby sme dospeli k jednote silou viery vo Vzkrieseného Pána.

Ďakujeme vám, monsignore.

7 UKRAJINA - Mukačevo

GLORIA: *Vojna rozbíja a rozdeľuje. Komunity fokoláre žijú aj na Ukrajine i komunity v Rusku. V obidvoch krajinách nás teraz tieto komunity sledujú a v obidvoch sa trápia. Dve krajiny vo vojne, aj napriek diplomatickému úsiliu. Telefonicky sme sa zhovárali s Vierou z Mukačeva na Ukrajine. Vypočuje si, čo nám povedala.*

Viera: Posledný rok žijeme vo vojnovom stave. Pre mierumilovný ukrajinský ľud je to dráma.

Situácia je stále nebezpečná a vážna. Vyriešiť ju môže len Božia pomoc, a iba ak medzi nami bude jednota a láska.

Ďalšia dôležitá vec je mať v srdciach mier a zmierenie. Niekedy sa to zdá nemožné. Ale máme pred sebou Chiarin príklad. Keď Ideál začínal, zúrila hrozná vojna.

A túto jednotu a prítomnosť Ježiša medzi nami sme pocítili na našej Mariapoli uplynulého leta. Bola to nádherná skúsenosť. Naplánovali sme si ju ešte pred rokom, ale potom vypukla vojna a situácia začala byť nebezpečná, a to aj v našom malom mestečku na západe krajiny. A deň pred začiatkom Mariapoli sa všetky hlavné ulice zablokovali, takže ani skupina zo Slovenska k nám nemohla fyzicky prísť. V prvej chvíli sme chceli Mariapoli zrušiť, ale po okamihu veľkej jednoty sme sa rozhodli ju usporiadať. A dopadlo to výborne.

Dokonca sme až zabudli na vojnu, na naše problémy a prežili sme chvíle veľkej lásky a radosti. Bolo nás vyše 120 a pochopili sme, že len Boh môže dať našim dušiam taký pokoj a radosť.

Inšpirovaní jeho láskou sme v centre mesta zorganizovali modlitbu za mier. Zapojili sme do nej aj iné cirkvi.

Gen spolu s deťmi a dospelými kreslili pre vojakov obrázky. Túto iniciatívu modlitby sme zopakovali ešte trikrát.

Je pre nás veľmi dôležité vedieť, že mnohí na svete sa modlia za Ukrajinu, aj naša veľká rodina Fokoláre, preto chceme všetkým poďakovať za túto mocnú podporu. Ďakujeme všetkým.

8 MAĎARSKO

Slová pápeža Františka, že po častiach prežívame tretiu svetovú vojnu, sú skutočne pravdivé. Konflikty a masy utečencov, aby si zachránili život a hľadali lepšiu budúcnosť.

Z dôvodu vojny na Ukrajine, mnohí ktorí prechádzali touto krajinou, aby sa dostali do západnej Európy, teraz prechádzajú cez Maďarsko. Išli sme sa o tom presvedčiť do juhomaďarského mesta **Szeged**.

RVM MAĎARSKO – Prijatie v Szegedi

Zoltán Ferenczy – Szeged:

Podľa dohody Európskej únie, na juhovýchode Maďarska sú hranice Schengenskej zóny. Tu sa v posledných mesiacoch situácia utečencov zhoršila.

Iba v posledných týždňoch februára authority zaznamenali vyše 11.000 utečencoch.

Časť týchto ľudí pochádza z Kosova, časť z Blízkeho východu, ktorí už mesiace cestujú, niektorí aj jeden rok, alebo rok a pol. Sú nedostatočne oblečení a nepripravení na teploty, s ktorými sa tu stretávajú, nemajú žiadne prostriedky. Prichádzajú deti, starí ľudia, niekedy s omrzlinami a pod.

Authority sa usilujú s vypätím všetkých síl urobiť, čo je možné, a do 24 hodín im zabezpečia utečenecký status, poskytnú základnú pomoc na zaistenie nevyhnutnú ľudských podmienok.

Do 24 hodín 99% z nich pokračuje svoju cestu do západnej Európy, niektorí peši, na kamiónoch, vlakom, alebo padnú do rúk obchodníkov s ľuďmi.

Erzsébet Barna – Szeged: *Keď sme v novembri minulého roku počuli tieto správy, pod silným dojmom sme si položili otázku: „Ako im pomôcť?“ Skontaktovali sme sa s políciou a občianskymi autoritami, ktorí nám dovolili ísť do záchranného strediska, ktoré je tu blízko v strede mesta.*

Za pár dní sme prijali množstvo ľudí, priniesli sme do strediska teplé šatstvo, deky, dokonca koberce, nakoľko sme sa dozvedeli, že mnohí z nich sú moslimovia. Viackrát sme im priniesli jedlo, lieky. Neskôr sme od polície dostali skrine na lepšiu organizáciu pri rozdávaní šatstva.

Katalin Prokopp: *Raz nám dovolili aj vstúpiť za ohradu a vymaľovať im jednu miestnosť. Takto sa toto prostredie stalo prívetivejším, hlavne pre deti.*

Sme si vedomí, že čokoľvek urobíme, je to nič v porovnaní s vážnosťou problému, ale niekomu to môže vrátiť nádej. Snažíme sa ísť za Prozreteľnosťou a robiť kroky okamih za okamihom.

9 POLITICS FOR UNITY

UNITED WORLD PROJECT a VEČERA PRE IRAK VO ŠVÉDSKU

GLORIA: To, čo sme videli potvrdzuje, ako často je diplomacia bezmocná. Povstáva naliehavá potreba takej politiky, ktorá by sa s rozhodnosťou zamerala na body spoločné všetkým a nehľadala by len na svoj záujem, alebo na záujem svojej krajiny.

A o tom sa bude hovoriť v Talianskom parlamente v Ríme a v mnohých iných štátnych ustanovizniach po celom svete, pripomínajúc si Chiaru pri príležitosti jej blížiaceho sa výročia a je posolstvo univerzálneho bratstva. V dopoludňajšom programe v Ríme prehovorí v Parlamente aj mladí ľudia. Je tu medzi nami **Maria Chiara** Cefaloniová, povedz nám, o čo ide...

Maria Chiara: 12. marca nás tam bude asi 300, budú to mladí ľudia z rôznych krajín sveta, ktorí prídu do Parlamentu, aby nadviazali dialóg s predstaviteľmi niektorých inštitúcií na tému bratstvo v politike. Jeden za každý kontinent porozpráva skúsenosť hlavnej problematiky svojej krajiny, ktorá bola pre bratstvo výzvou.

GLORIA: Skutočne zaujímavé. Vieš, že odkedy sme sem prišli, počúvame hovoriť o *United World Project*. Budete o ňom hovoriť aj politikom?

Maria Chiara: Áno, predstavíme tento projekt, ktorý sa snaží na celom svete zbierať skúsenosti bratstva. V Parlamente by sme chceli tiež vystúpiť s výzvou adresovanou inštitúciám, aby sa v politike aplikovalo bratstvo vo svete, ale osobitne v Taliansku. UWP zbiera tieto skúsenosti bratstva a nedávno sme dostali správy o mladých ľuďoch zo Štokholmu, ktorí zorganizovali večer na podporu obetí vojny v Iraku. A tiež z Jordánska nám napísali, že aj oni spolupracujú s utečencami z Iraku, pracujú spoločne, a pritiahli do toho aj mladých kresťanov a moslimov, ktorí sa tam nachádzajú.

GLORIA: Ďakujeme ti Maria Chiara, dáva to skutočnú nádej. A prišli nám nejaké ďalšie pozdravy? Anita a Abraham?

Abraham: Áno, prišli a my prichádzame spolu s nimi.

Čítanie SMS: Ďakujem za príležitosť sledovať toto krásne kolegamento – z Guiney Bisau.

Vaše príspevky ma dojímajú, svojou modlitbou budem sprevádzať hlavne situáciu v Sýrii – Uta z Nemecka.

V mene biskupov prítomných v Loppiane v očakávaní stretnutia v utorok so 60 ďalšími biskupmi-priateľmi Hnutia v Castalgandolfe, chcem vyjadriť svoju vďačnosť a solidaritu za vaše dojímavé svedectvá. Sme s vami. Mons. Warduni! Francesco Kriengsak, kardinál z Bankoku.

10 GIUSEPPE ZANGHÍ

DIEGO: Máme tu jednu špeciálnu fotku, je na nej prvá skupina z Celosvetového centra chlapcov gen. Vedľa mňa je niekoľko z tých gen, ktorí už nie sú gen, ale ktorí spoločne s Peppucciom Zanghim žili pre tú skutočnosť, ktorú mu zverila Chiara: teda gen. O Peppuccioví sa veľa a výstižne

hovorilo na jeho pohrebe v 25. januára, ale dalo by sa povedať ešte mnoho iného. Vypočujme si teraz niekoľko Peppucciových myšlienok z nedávneho rozhovoru s ním.

RVM PEPPUCCIO

Niekoľko úryvkov z rozhovoru s Giuseppe Zanghì (Peppuccio)

Nikdy som necítil povolanie do fokoláre, ako do toho miesta, do ktorého by som mal vstúpiť, zanechať svet, a tam sa stať svätým. To nikdy, nikdy by som neurobil takého rozhodnutie. Lebo fokoláre to nie je také povolanie, aké je povolanie dominikána, karmelitána, alebo františkána. Je to iná vec. Ide o štýl života, ktorý si volíš, lebo ti to umožňuje uskutočniť medzi nami tie nevyhnutné podmienky, ktorými sa dá konať aj vo svete. A keď si vezmeš celkom prvú generáciu fokolarínov, všetko sú to ľudsky formované osoby: Antonio Petrilli bol architekt a tajomník Federácie talianskych architektov, Giulio Marchesi bol riaditeľom závodu Rímske plynárne, a ja som už bol profesorom. Čiže všetci to už boli hotoví ľudia, Enzo bol lekár, chirurg, teda zrelí ľudia, ktorí videli vo svojej práci čosi, nástroj, skrze ktorý sa dá prenášať túto veľkú vec, ktorou je Ideál, šíriť ho do ľudských skutočností a budovať iný svet.

Keď ma poslali do Centra gen a žil som medzi gen, nerobil som veľké rozdiely, hoci tieto stvorenia patrili k inej generácii ako je moja – veď by som mohol byť otcom viacerých z nich - , a bodka. V ostatnom som v nich videl rovnakú radikálnosť, ten istý elán, ten istý strih, rovnakú rozhodnosť, akú som cítil ja sám, i rovnakú chuť ovplyvniť ľudské skutočnosti. Na to s gen si živo spomínam, mamma mia...!

Obdobie prežitie spolu s gen zostane pre mňa stále jedným z najkrajších v mojom živote. Spomínam si, keď som od nich po 7 rokoch odišiel, lebo sa mal zrodiť časopis, spomínam si – hovorím vám to úprimne – , že som až plakal, lebo som cítil, že to bol život, nebolo to hocičo, lebo som sa snažil pochopiť Chiaru, pochopiť gen a navzájom tieto dve skutočnosti spojiť.

Ak sa Ideál prestane vteľovať, potom sa Ideál stratí. Spomínam si ako mi raz Chiara povedala: „Peppuccio prv, než zomriem, chcem uzrieť našu univerzitu“ a uvidela ju, pred svojou smrťou ju uvidela. Spomínam si ale, keď mi do telefónu povedala: „Pozri, Peppuccio, ak sa nezrodí naša kultúra – a počúvaj, čo mi povedala Chiara! – Ideál sa bude stále viac rozširovať, ale nebude sa prehlbovať.“ Čiže pre Chiaru ísť do hĺbky nebolo duchovnou, ale kultúrnou vecou, lebo takto doluješ v hĺbke človeka, ideš dovnútra. Ostal som s otvorenými ústami, lebo by som čakal niečo opačné, podme viac do hĺbky, ale nie do šírky. Nie, do šírky áno, lebo hovoríš mnoho krásnych vecí a ľuďom sa to páči, veď cítiť sa milovaní, sa páči všetkým, atď. Ale nie je tu to dolovanie.

A práve toto je ťažké. Fakticky aj ja hovorím: v kultúrnom dialógu so súčasným svetom sa treba uberať tam. Nemôžeš si myslieť, že kultúre na akejkoľvek úrovni môžeš hovoriť o Ideály a oni to razom pochopia, nie, nie.

Dnes sa úplne stratil pojem prírody, veľmi dobre to vidno, lebo azda ako sa to robilo, nebolo to správne, ale má Boh, alebo nemá svoj zámer s prírodou? Keď stvoril svet, chcel niečo urobiť, alebo nie? A my dnes môžeme tento Boží plán zatemniť, v tom je problém, že ho môžeme zatemniť. Súčasná kultúra prišla s nihilizmom k maximálnej miere zatemnenia. Ale ja osobne si myslím, že toto môže položiť dôraz na opusteného Ježiša, lebo inakšie by nikdy nedošlo k pochopeniu opusteného Ježiša. Fakticky Chiara hovorí, že opustený Ježiš je Bohom súčasného človeka.

ŠKOLA ABBA

DIEGO: Peppuccio venoval veľký kus svojho života zrode Školy Abba. Páter Fabio Ciardi, vy teraz zastupujete Školu Abba. Páter Fabio, čo je to Škola Abba?

p. Fabio Ciardi:

Čo je Škola Abba? Pozrite, tu je!

Je to 23 osôb zamilovaných do Božej múdrosti, ktorých i dnes Chiara priťahuje do svojho veľkého dobrodružstva.

Túžime robiť to, čo povedal Peppuccio: ťažiť z hĺbky.

A z akého zdroja ťažíme? Z hlbkej Chiarinej skúsenosti roku '49.

Tam nachádzame živú vodu, ktorá dáva výživu všetkým tým disciplinám, ktoré tu zastupujeme. Toto je Škola Abba. A skrze tieto disciplíny, obnovené a oživené touto živou vodou charizmy, chceme zaplaviť svet.

DIEGO: Ďakujeme vám, páter. Peppuccio bol skutočne pre nás všetkých velikánom.

P. Fabio: Áno, aj pre nás.

GLORIA: Teraz mal nasledovať telefonát od Mons. Martinelliho z Tripolisu v Líbyi. Tešil sa z tejto príležitosti, z našej jednoty, ktorá je výrazom celej rodiny Hnutia na svete.

Nedarí sa nám spojiť, azda z nedostatku elektriny, rovnako si ale prajeme uistiť jeho osobne i celú komunitu v Líbyi, našou jednotu a našimi obetami pre nich a tiež našou modlitbou.

11 DO YOU CARE – ZAUJÍMA ŤA DIALÓG? – LONDÝN

Moderátor: Túto otázku si položili v mladí ľudia v Londýne, mladí kresťania, moslimovia a neveriaci. Pozrime sa, o čo išlo.

RVM ZAUJÍMA ŤA TO – LONDÝN

Andrés: *Mali sme veľkú radosť s poznania priateľov moslimov. Je to po prvý raz, že sme sa stretli s ľuďmi tohto náboženstva. Bolo to pre mňa veľmi zaujímavé, lebo sú celkom iní, než ako ich opisujú masmédiá.*

Mohammad: *Spolu s ďalšími členmi Islamic Unity Society, so Združením moslimskej mládeže so sídlom v Londýne a v Manchesteri sme stretli tú veľkú organizáciu, ktorou je Hnutie fokoláre. Zistil som, že existuje mnoho ľudí, ktorí s nadšením slúžia a pracujú pre Boha a ľudstvo. A na medzináboženskom podujatí, ktorého jedinou perspektívou je vzájomné porozumenie, čiže: ja pochopím, aký si ty a ty pochopíš, aký som ja, je v tom interkultúrny rozmer, vďaka ktorému môžeme povedať, že ja sa učím od teba a ty odo mňa.*

Rihanna: *Toto stretnutie sa odlišuje od ostaných podujatí Fokoláre, na ktorých som bola. Poznať ľudí inej viery a kultúry nie je nič samozrejmé. Nejde len o to len prijať sa takí akí sme: že si musulman, že si kresťan, že si neveriaci. Ale byť spolu. A práve preto sa mi toto stretnutie páčilo.*

Mark: *Koncom tohto týždňa som bol medzi ľuďmi z celého sveta, odlišnej viery, odlišného pôvodu; poznal som ich spôsob života, ich dôveru v dobro, ich komunity. Bolo fantastické byť spolu a s moslimami a kresťanmi: anglikánmi, katolíkmi, bol to veľký „sortiment“ odlišnosti. Poznať ich príbehy, ich názor na úspešný dialóg, otvoriť svoje oči, uši, počúvať ich; vedieť, kedy hovoriť a kedy mlčať; upriamiť sa na Boha, na to, čo má skutočne význam a nie na seba; dať bokom naše „ego“ a sústrediť sa na to, na čom najviac záleží, teda na Boha.*

Sam: Vyrástol som s vierou. Zaiste má zmysel sa zaujímať o dialóg, nech by bolo akokoľvek ťažké. Hoci by si tým oslovil len jedného študenta, jedného človeka, potom aj tento človek bude môcť o tom povedať druhým. A to môže byť pomocou.

Angela Graham (televízna producentka a žurnalistka): Zo skúsenosti som sa naučila byť stále otvorená k dialógu. Nemusíme pre to čakať na nejaké medzináboženské podujatie. Môžem byť pripravená viesť dialóg s hocikým, kto si v jedálni sadne vedľa mňa. Netreba hovoriť: „Som ochotný sa s tebou zhovárať“. Ide o to, aby sme boli otvorení a vyhľadávali vzťahy. Niekedy napríklad stačí len podať čistý pohár.

Conleth: Zaujíma ťa mnohokultúrna spoločnosť, dialóg? Charakteristiky nájdeš na „Regenerate 2015“ a tie hovoria, že ohromujúca odpoveď je: „Áno, zaujíma ma to“.

12 ROZHOVOR O SVÄTOSTI

Diego: Teraz otvoríme ďalšiu stránku Kolegamenta, na ktorej nám veľmi záleží. Až doteraz sme počuli hovoriť o ľuďoch, ktorí obetujú život za svojich. Pripomína nám to aj biskupa zo Salvadora, v Strednej Amerike, Mons. Romera, zavraždeného kvôli obrane spravodlivosti a dôstojnosti svojho ľudu. Privádza nás to k „svätým“ súčasnosti, k mnohým, ktorí dávajú svoj život z lásky. Svätosť je silnou výzvou, ktorá vyšla aj od Chiary, osobitne pri zahájení procesu jej blahorečenia 27. januára. Ale k akej svätosti vyzýva Chiara?

Gloria: Chvíľu by sme si o tom porozprávali s reformovaným pastorom zo Švajčiarska Peterom Dettwilerom, s Emmaus a Ježusom, ktorých vám nemusíme predstavovať. Položíme vám niekoľko otázok.

Diego: Ciao.

Peter Dettwiler: Ciao Diego.

Diego: Ciao Peter.

Peter, ty patíš do Reformovanej cirkvi, si pastorom v Zurichu. Čo znamená pre teba svätosť tak, ako o nej hovorí Chiara. Pomohol by si nám to lepšie pochopiť?

Peter: Áno, myslím, že pre všetkých nás je to skutočná výzva. Chiara je géniom svätosti, ako o nej povedal Foco, a to je výzva nielen pre evanjelikov a reformovaných, ale myslím aj pre katolíkov. Pre nás z cirkvi Reformy, pre nás svätý v najplnšom zmysle je Ježiš Kristus, a tak treba sa mu zveriť, veriť v neho, nasledovať ho. Na svätosti ako takej mnoho nezáleží, my nehovoríme často o svätosti; dôležité je nasledovať Ježiša.

Povedal som, že aj pre mňa je svätosť, tak ako o nej hovorí Chiara, je výzvou, lebo ona totiž hovorí, že na svätosti záleží. Ideme dopredu po tejto ceste svätosti. Aj vo Svätom písme sa hovorí, že sme povolaní k svätosti. A tak idem s Chiarou dopredu na svätej ceste, nemôžem povedať, že mi na tom nezáleží. Ale s Chiarou, spolu s Ježišom medzi nami, so Svätým medzi nami, môžeme ísť my všetci, všetci dopredu.

Diego: Skvelé, vďaka Peter.

Gloria: Emmaus, teraz ty.

Chiara vždy hovorila, že na začiatku ich veľmi nezaujímal stať sa svätými. Neskôr ale sa ukázalo, že je to tá najdôležitejšia vec: „Spoločne sa posväcovať“, ísť po „svätej ceste“ Ako to, že zmenila túto myšlienku?

Emmaus: Zaujímavá otázka. Ja si nemyslím, že Chiary niekedy zmenila tento názor. Potvrďuje mi to aj celý rad skúseností, ktoré sme dnes videli. Čo si priala Chiara od začiatku až do konca svojho života? Mat' Boha na prvom mieste a milovať tohto Boha, ktorého si zvolila a ktorý sa jej ukázal ako Opustený Ježiš. Chiara vždy žila len pre toto. A v podstate aj Peppuccio, keď ju prišiel pozdraviť v tých posledných chvíľach, jej povedal: „Teraz pôjdeš poznať..., vstúpiš do toho Raja, ktorý si zakúsila už tu na zemi.“

Čiže Chiara žila, aby sa stretla so svojim Ženíchom. Stretávala ho počas svojho života a počas celého svojho života sa pripravovala na stretnutie s ním v poslednej chvíli. Toto bola Chiarina svätosť. Ibaže Chiara tak neurobila sama. Chiara chcela stretnúť Boha a tiež chcela, aby aj ostatní sa s ním stretli. Lebo ona v Bohu našla svoje šťastie, svoj život. A s týmto životom sa chcela podeliť so všetkými. Preto, keď sa zasvätila Bohu, neurobila to sama, hoci sa zasvätila sama, ale stiahla za sebou mnohých ďalších k tejto voľbe Boha, čo potom znamenalo kráčať spoločne – ako povedal Peter – kráčať spoločne, ísť k Bohu cestou, aby konečne mohla navždy kontemplovať tohto Ženicha.

Myslím, že aj dnes, pred týmto utrápeným, uboleným ľudstvom, Chiara nám hovorí jedinú vec: „Robte tak aj vy, konajte tak aj vy“, čiže: milujte tohto Ježiša, ktorý vám prichádza v ústrety v bolestiach sveta a urobte niečo, aby ste ho potešili, povzbudili, aby ste mu ukázali vašu lásku. A to, čo môžeme urobiť je, že pôjdeme dopredu v tejto láske spoločne. Toto si myslím.

Gloria: Jasné, ďakujeme, Emmaus.

Gloria: Ale to asi nie je posledná otázka, lebo azda niekto v sále by sa chcel na niečo opýtať.

Anita, pomôžeš nám?

Anita: Tu je Luka, chce sa na niečo opýtať.

Luca: Dobré popoludnie.

Dnes počujeme často hovoriť o svätých laikoch, teda, že ich skutky sú prijímané, pozdvihnuté s celou spoločnosťou. Chcem sa opýtať: naša svätosť pochádza od Boha, ale je v tomto zmysle trochu limitovaná?

Anita: Tu sa hlási niekto ďalší.

Gianna: Ciao, som Gianna, gen 2. Chiara nás učila zamerať sa na svätosť, ale naša ľudská stránka nás niekedy až príliš ťaží. Ako máme každý deň čeliť našim limitom?

Diego: Nevie, kto odpovie? Azda Peter...!

Peter: Myslím, že je to veľmi jednoduché, lebo Chiara nám ukázala, ako to robiť. Láska, to znamená milovať, takže zverme sa Bohu, žime pred Bohom, poďme dopredu spoločne, snažme sa konať jeho vôľu a verme v jeho milosrdenstvo. Je to jednoduché.

Diego: Vďaka.

Emmaus: Čo sa týka skutočnosti, že táto svätosť pochádzajúca od Boha môže obmedzovať ľudské snaženie, povedala by som, že je to práve naopak, lebo aj Písmo nám predstavuje Boha, ktorý sa stal človekom, naplno človekom. Preto milovať Boha znamená milovať človeka. Nemôžeme pomýšľať na svätosť, ak nežijeme pre ľudstvo, ak nežijeme pre ľudí. Teda je to úplný opak nevtelenia, je to naplno vtelenie. Je to laické a vtelené.

Diego: Vďaka, Emmaus.

Jesús: Chcel by som povedať niečo ohľadom našich limitov. Dôležité je mať na zreteli, že nie sme to my, ktorí sa chceme stať svätými, lebo je to Boh, ktorý nás posväčuje. Preto skôr, než by šlo o hľadanie vlastnej dokonalosti, ide o to, aby sme nechali Boha, aby nás naplno uchvátil. A naše limity budú pohonnou látkou. Boh sa oprie o naše limity, aby nás posväcoval.

Gloria: Ale pre teba, Jesus, máme ďalšiu otázku.

My, ktorí sme poznali Chiaru, alebo aj tí, ktorí poznali Chiaru prostredníctvom videa, azda nikdy im nepovstal problém pochybovať o Chiarinej svätosti, ako čosi, čo by malo byť uznané formálnym spôsobom. Teda otvoriť proces blahorečenia vlastnej zakladateľky by sa mohlo javiť ako zameranie na seba samých, namiesto snahy ísť v ústrety druhým. Je to tak?

Jesús: Myslím, že to závisí od nás. Môžeme sa totiž buď vybrať cestou sebadoporučovania, rozvíjať rôzne formy Chiarinho kultu. Ale je tu iná možnosť, pri ktorej sa stačí pozrieť na to, čo sa stalo, na tú príležitosť, ktorú nám ponúka katolícka Cirkev, v zmysle daru. Totiž, proces blahorečenia znamená – aspoň takto sa poníma v Katolíckej cirkvi – , že daná osoba v určitej chvíli už nepatrí cirkevnej rodine, z ktorej pochádza, teda začne patriť Cirkvi. Ba povedal by som: patrí Bohu, lebo len Boh je svätý, ako povedal Peter.

Prakticky ide o rastúce strácanie alebo o rastúce darovanie tejto osoby Cirkvi, Bohu, ľudstvu. Môžeme to brať takto.

Musíme si byť vedomí, že odkedy bola Chiara vyhlásená za Božiu služobníčku, my sme ju začali strácať, začali sme ju darovať Cirkvi. Som presvedčený, že týmto spôsobom, aj nadväzujúc na to, čo povedala Emmaus, takto postavíme Chiaru do jej povolania, lebo Chiara niežeby myslela len na Hnutie fokoláre, myslela na Cirkev, na všetky cirkvi, myslela na všetky náboženstvá, myslela na ľudstvo. Preto o čo viacej ju od nás vzdialíme, o to viac bude Chiara sama sebou, a tiež my budeme väčmi sami sebou.

Emmaus: Považujem to za veľmi pekné. Okrem toho Chiara nám často približovala mnoho príkladov svätých ľudí. Prečo? Lebo niekto iný ich postavil do svetla. Preto ak raz Chiara vyjde na svetlo, Cirkvi tým dáme možnosť spoznať príklady, vzory, posolstvá. A tieto posolstvá môžu celému ľudstvu veľmi pomôcť.

Diego: Výborne, ďakujeme.

Gloria: Grazie, bellissimo.

Diego: Vďaka Peter, vďaka Emmaus, vďaka Jesús.

13 CHIARA LUBICHOVÁ – Všetko môjho života

Moderátor: Vypočujme si teraz priamo Chiaru. Bolo to v roku 1980 práve v tejto sále. Dnes nás je tu 450, ale vtedy Chiara prehovorila k asi tisícke mladých ľudí. ona týmto mladým rozprávala, čo je svätosť pre ňu.

RVM CHIARA - (*Chiara: skúsenosť o napätí ku svätosti – k externým a gens, 31.12.1980¹*)

Dnes sa u vás zdržím len chvíľu, lebo to, čo vám chcem povedať je krátke, ale veľmi dôležité! A poviem vám pravdu, že už od včera večera som sa nevedela dočkať chvíle... , aby som vám mohla povedať tú myšlienku, ktorú na záver vyplynie z toho, čo poviem – je to málo, ale dôležité -, lebo dúfam, že túto myšlienku začnem žiť ja, ale ju budete žiť aj vy.

Mala by som vám teda porozprávať skúsenosť, svoju skutočnú skúsenosť, ktorá v tejto chvíli skutočne naplňa celý môj život.

Dobre viete – lebo to viete to z histórie Hnutia, ktorá je spojená aj s mojou osobou - ako ma Pán učil už od začiatku, od roku '43, teda pred mnohými rokmi, aby som mala stále pred sebou smrť. Zúrila vtedy vojna a mohli sme zomrieť z chvíle na chvíľu. Odtiaľ pochádza aj naša myšlienka žiť prítomný okamih. Prítomnosť smrti pred nami bola stále veľkou lekciami, obrovským prostriedkom, ktorým si poslušil Boh, aby sme uvažovali takto: opravdivý život nie je tento, ale ten druhý, musíme v sebe usporiadať lásku, čiže dobre žiť Ideál, aby sme mohli žiť ten opravdivý život, ktorý na nás čaká.

Ale mať pred sebou stále smrť nebola pre mňa len skúsenosť z prvých čias. Pán si aj neskôr poslušil mnohými okolnosťami, vonkajšími ale chorobami, alebo inými vecami, aby mi v mysli oživil to, že existuje smrť, ale po nej nasleduje život.

V určitej chvíli ale – vidno, že ma to až prenasledovalo – a tiež tohto leta som videla, čo je smrť, že je to stretnutie s Ježišom, teda úžasná vec, ale aj tak ma znepokojovalo toto: ak zomriem, nebudem môcť dosiahnuť svätosť, nebudem mať čas na pestovanie čnosti svätosti. A byť svätí – chápala som – je byť realizovanými kresťanmi. Preto dobre, stretnutie s Ježišom, ale aké to bude stretnutie? Ak nebudem svätou, bude to len také obyčajné stretnutie; ale ja by som chcela mať iné stretnutie...!

Teda pomyslenie, že roky plynú, zdravie je také aké je, a že príde smrť, ma trochu trápilo. [...]

Žila som vtedy v Ríme a mala som doma kaplnku, ktorú mi pripravili fokolarínky z Ríma. Išla som pred Ježiša a hovorím mu: „Možno, že mi ešte dáš niekoľko rokov, takže budem môcť dosiahnuť svätosť. Ale počuj, Ježišu, je to posledný objav, a tiež posledná možnosť: daj mi nejaký rozhodný podnet.“ [...]

Potom som odišla od Ježiša vo svätostánku a šla robiť svoju prácu. V určitej chvíli my mysl'ou preblysla táto myšlienka: „Existuje jedna cesta, jedna myšlienka, ktorou sa môžeš stať svätou, cvak! ako nič, ak ju budeš žiť: je to opustený Ježiš! Je to charizma, ktorú som ti dal. Konaj tak, ako si robievala v prvých rokoch Ideálu, keď si videla, ako sa z ničoho zrodila táto revolúcia, keď vzbĺkla razom ako požiar. Čo si mala vtedy v srdci? Opusteného Ježiša. Nič iné, len opusteného Ježiša. Ak skončíš život tak, ako si ho začala, staneš sa svätou.“

Mala som pocit, akoby mi hovoril: „Ale, Chiara, ak ma nemiluješ ty, kto iný ma bude milovať? Tebe som sa zjavil ako opustený, tebe som sa dal ako opustený; potom ty si to dala aj ostatným. [...]

Preto ak ma ty, Chiara, vy, nebudete milovať, kto ma bude milovať?“

Pred touto zrejmovou otázkou som povedala: „Toto je moja cesta.“ A vnútri ma naplnila – a uisťujem vás, že to je dôležitejšie než všetky slová o tejto intuícii vyslovené na úvod – taká radosť, akoby som niečo našla, objavila. Takže som povedala: hneď si na jednu ruku napíšem „opustený Ježiš“ a na druhú „Mária Dezoláta“, lebo Mária vo svojej dezolátnosti žila opusteného Ježiša, aby som si pamätala, že som objavila túto veľkú vec, túto odpoveď, a tak som sa chytila tohto podnetu.

¹ Rocca di Papa, 31 dicembre 1980, Incontro dei focolarini/e esterni/e e dei gens, Chiara: "Sua esperienza sulla tensione alla santità", (con riferimento a suor M. Gabriella della Trappa)

Opusteného som poznala, žila som pre neho celý život, viac alebo menej dobre, ale vtedy to bola skutočne silná vec, hlavne radosť, ktorú som pocítila.

Išla som za Ježišom a povedala mu: „Dobre teda, pustím sa touto cestou a budem sa stále pridŕžiavať tohto jediného pojmu. Je pravdou, že všetci sa posväcujú konaním Božej vôle, ale existuje jedna špeciálna Božia vôľa pre mňa, a špeciálna pre tých, ktorí sú volaní touto charizmou, a tou Božou vôľou, a tou je opustený Ježiš!“ [...]

Počujte, ja som sem prišla, aby som vás všetkých, skutočne všetkých vyburcovala a povedala vám: pozrite, je posledný deň roku 1980. Dnes večer sa bude spievať Te Deum. Podobenstvo, v ktorom Ježiš hovorí o robotníkovi poslednej hodiny je pravdivé, ako je pravdivé evanjelium, pretože je to evanjelium. Preto, ak začneme dnes, ihneď milovať opusteného Ježiša v okolnostiach, v odstupe, v osobných bolestiach, vonkajších bolestiach, v ľuďoch, s ktorými sa stretáme, ak ho budeme milovať stále, vždy, keď sa ukáže, hneď, bez čakania, a s radosťou, radosťou, takto nestratíme rok '80, nestratíme ho. A už máme jeden rok, jeden rok, lebo takto hovorí evanjelium.

Teda urobíme tak všetci. Súhlasíte?

Všetci: Áno!

Chiara: Urobíme tak všetci. Zajtra začne rozhodujúci rok '81, teda rok, keď sa začneme posväcovať. Lebo túto vec nám dáva Pán preto, lebo on je milosrdenstvo a odpustí nám celý rok '80. Ale rok '81 si musíme vybudovať my sami s Božou pomocou a milosťou. [...]

Toto som vám chcela povedať. Vnútri mi to tak horelo, lebo som túžila... , lebo mojím povolaním vždy bolo komunikovať druhým [...]. Isté je, že aspoň ja som skutočne našla! Našla som!

[...] Poviete: „Prečo sa práve ty, Chiara, chceš stať svätou? Nestačí ti šíriť tento Ideál?“

Nestačí mi to, nestačí. A viete prečo? Kvôli láske k Bohu, pre ktorú sa chcem s Ježišom stretnúť trochu dôstojnejšie, keď tam prídem, a z lásky k vám, popi, z lásky k popi. Čo vám nechám, ak vám nenechám svätosť, svoju svätosť? Čo? Mnoho krásnych rečí, mnoho krásnych slov, charizmu? Ale tá je od Boha. Ale z mojej strany, niečo zo seba, z môjho tela, z mojej duše? Čo vám nechám, ak sa nestanem svätou? Nič. Ale ja vám chcem niečo nechať! A to niečo, toto dedičstvo, ktoré vám chcem nechať, je moja svätosť.

Ja sa do toho púšťam, a tiež vy!

14 ZÁVER

GLORIA: Toto je svätosť, ku ktorej sa cítime povolaní, pretože ona je aj odpoveďou na trápenia súčasného ľudstva.

DIEGO: Áno, skutočne je to tak. Skončíme nejakým pozdravom zo sveta?

Anita: Musíme povedať, že dnes to bola hotová spíška pozdravov cestou mailov, whatsAppov, na facebooku.

Abraham: Žiaľ, nemôžeme vám prečítať všetky, ale aspoň niekoľko.

Z Nigérie: Drahí, toto kolegamento nám dáva zakúsiť jednu veľkú opravdivú rodinu. Sme jedno v opustenom Ježišovi, ktorý nás všetkých spolu spája. Vďaka za vaše modlitby z Onitsha z Nigérie.

Anita: Z Pakistanu prišiel pozdrav, v ktorom sa hovorí: Skúsenosti a zábery sú hlboko dojímavé. Sme s vami, aby sme povedali áno opustenému Ježišovi. Sme s vami a ďakujeme vám za vašu vernosť univerzálnemu bratstvu.

Abraham: Z Talianska, z Pisy: Ciao všetkým! Je nás z komunity v Pise vyše sto a sledujeme toto hlboko dojímavé kolegamento. Chceme hneď konkrétne prijať výzvu zo Sýrie. Rátajte aj s nami. Žijeme s vami pre univerzálne bratstvo.

Anita: A ešte posledné: Magdaléna z Argentíny. Ďakujeme, že nás robíte účastnými tejto skutočnosti univerzálneho bratstva uprostred toľkých ťažkostí. Dáva veľkú nádej poznanie toľkých stromov, ktoré rastú v tichosti.

Z Cordoby vás sprevádzam modlitbami a osobným nasadením v mojom meste. Pozdravujem vás so srdcom, ktoré je teraz aj chorvátske, francúzske, sýrske, mexické.

GLORIA: Ďakujeme všetkým vám prítomným v tejto sále, vám pripojeným cez internet, tým, ktorí rozmanitým spôsobom umožnili toto planetárne stretnutie, ktorých možno nie je vidno, ale vzadu je tím vášnivých fanúšikov kolegamenta: redakcia, technici, prekladatelia... Ani si neviete predstaviť, koľko práce urobili. Všetkým ďakujeme!

DIEGO: Ešte pripomíname, že nám ešte môžete ďalej písať. Na webovej stránke kolegamenta, nájdete tieto a ďalšie správy a zábery, ktoré sme pre nedostatok času dnes nemohli odvysielat'.

Ďakujeme ale špeciálne našej Argentíne a celej Latinskej Amerike.

Budúce kolegamento bude **v sobotu: 2. mája o 18 hod. seč.**

GLORIA: Ďakujeme všetkým! Ciao!